

Det, der alene har været fremført fra forespørgs-
lens fædre, hr. Rahbæk Møller og hr. Bruno
Jerup, har jo været spørgsmålet om modellen
først og fremmest.

Hvad er det så for en model? Jeg forstår godt,
hvad man kan føle, når man igennem flere år
har arbejdet intenst med en ting, man så inderlig
gerne vil have født, og man så får et andet barn
end det, man har ønsket sig. Men jeg må sige:
Det, der er blevet ud af det, og det, vi har brug
for, det er det, som jeg som sundhedsminister så
gerne ville have.

Så er der blevet rejst spørgsmål om procedu-
ren, om, hvorvidt man skulle befinde sig på den
anden side af almindeligt demokrati.

Den 11. oktober 1995 var jeg sammen med
undervisningsministeren i samråd om samme
spørgsmål, nemlig de to problemer, jeg her har
nævnt:

For det første: Er det nu den model, man hav-
de sigtet på og gerne ville have? For det andet
spørgsmålet om proceduren.

På mødet i udvalget havde jeg en liste over
hændelsesforløbet. Det er jeg altid selv meget
interessert i for at kunne erindre, hvordan
handlingsforløbet har været. Har man taget de
hensyn, man skulle, og har man lyttet?

Det viste sig jo, at det, der skilte, var spørgs-
målet om, hvordan man opfatter en forhandling.
Den forhandling var efter hr. Kjeld Rahbæk
Møllers opfattelse en forhandling, der skulle
føre til konsensus. Det var dér, vi skiltes.

Jeg har været endog meget lydhør i hele pro-
cessen og haft en tæt og løbende kontakt til hr.
Rahbæk Møller ikke mindst, og så vil jeg sige, at
der også fremover – det er ikke mindst til hr.
Kim Mouritsen – vil blive givet en tæt og løben-
de orientering om, hvor langt vi er, og hvordan
tingene kommer til at forme sig, sådan at man
får mulighed for på et tidligt tidspunkt at kom-
me med kommentarer til det.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan ligesom sundhedsministeren glæde mig
over, at der i kredsen her på trods af debatten er
enighed om behovet, og at der også er en klar
tilslutning til det forslag til uddannelse, som
regeringen arbejder med.

I virkeligheden er det alene spørgsmålet, om
det skal være en selvstændig institution, der er
stridspunktet. Jeg mener at kunne sige til hr.
Rahbæk Møller og til hr. Bruno Jerup, at den
model for uddannelsen, som regeringen her har
lagt op, kan imødekomme det, som er ønsket af

dem, der i sin tid kom med forslaget via
betænkningen, såvel som den interesse, som
især hr. Rahbæk Møller har vist sagen.

Der er jo nemlig ikke tale om, at det er læger-
ne, der her skal dominere, at det er – for at bru-
ge det udtryk – de gamle cirkusheste, som skal
trække læsset. Der er jo netop tale om det, som
jeg synes er interessant og opløftende, nemlig at
nu er der flere universiteter, der går ind i et
samarbejde. Og på det enkelte universitet er det
tanken, at fakulteterne skal samarbejde, ikke
bare det lægevidenskabelige og sundheds-
videnskabelige, men også det samfundsviden-
skabelige fakultet.

Så er det jo tanken – og det er heller ikke
fremgået af de taler, der har været kritiske her i
dag – at man i vid udstrækning også skal benyt-
te sig af internationale sagkyndige både i tilret-
telæggelsen af uddannelsen, undervejs i selve
undervisningen, som censorer, og når uddan-
nelsen skal evalueres, hvad den både skal
løbende og afsluttende.

Jeg mener, at vi i alle henseender søger at gar-
dere os, så dette bliver en uddannelse i overens-
stemmelse med de kvalitetskrav, man må stille
til sådan en ny uddannelse. Vi har alle den sik-
kerhed, at vi, når evalueringen er foretaget og vi
kender resultatet, har mulighed for på ny at
vurdere, om det, vi ønskede, nu også var det, vi
fik.

Og så blot et par enkelte bemærkninger, her-
under en til hr. Rahbæk Møller om mit citat fra
Berlingske Tidende:

Jeg minder om, at det fremkom på baggrund
af et spørgsmål om, hvorvidt lægerne ikke skul-
le holdes uden for dette her. Så sagde jeg, at det
ville være ejendommeligt med den ekspertise,
som de sidder inde med, og som jeg ikke mener
man kan undvære i en uddannelse af denne art.

Spørgsmålet om antallet af uddannelsesplad-
ser har været rejst, og dér ligger der den aftale
med universiteterne, at hvis der er ansøgere
nok, vil uddannelsen kunne oprettes såvel i
København som i Århus.

Er der ikke ansøgere nok, bliver den kun
oprettet ét af stederne, og vi regner med 24
ansøgere pr. årgang.

Så er der spørgsmålet om, hvem der skal
bestemme efterspørgslen: Er det alene aftagerne,
som det blev nævnt? Nej. Naturligvis skal afta-
gerne have indflydelse, og det vil de i kraft af
hele ordningen få, men vi skal jo, som vi har det
i det danske uddannelsessystem, selvfølgelig
åbne muligheder for, at ansøgere, der besidder